

Hálaadás

És megismertetem velük a te nevedet,
és ezután is megismertetem, hogy az
a szeretet, amellyel engem szerettél,
bennük legyen, és én is őbennük.

Szószerk

Amikor Júdás kiment, így szólt Jézus: Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten dicsőült meg őbenne;... János 13,21-38

” Ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” – Ez afféle segítő magyarázata a szeretet kettős, nagy parancsolatának. (...) Elérhetetlen mérce? Hol vagyok én Jézushoz képest? Igen, bizonyos mértékig elérhetetlen. Mégis, meglehet! Ha közösségem van velem, ha ott vagyok hozzá egészen közel. Mint ahogy ő van az Atya kebelén, én is úgy lehetek hozzá egészen közel.

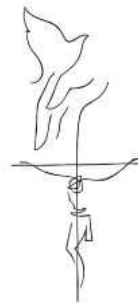
Kovács Tamás

Jézus megkérdezte tőle: Mit akarsz, mit tegyek veled? A vak ezt mondta: Mester, hogy újra lássak. Márk 10,46-

Van, akinek kitűnő a szeme. Nézni tud, csak látni nem. Uram, adj erőt, hogy ne csak nézelődjünk, bámészkodjunk, hanem meglássuk azt, ami érték, ami ingyen van, nem kerül semmibe. És Tőled jön, csak elfogadni lehet, de lehet!

Berkesi Gábor

...mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rá... Márk 11, 1-6

Milyen csodálatos ezt megérteni! Az Úrnak szüksége van ránk! Ránk gyarló, egyszerű emberekre. Akik olyan sokszor mutatkozunk magunk előtt elégtelennek, hibásnak. Annyi minden van, ami nyomaszt: hogyan is készülök a Nagyhétre? Hogyan is vár rám az ünnep? Úgy, ahogy vagyok, „amint vagyok” – az Úrnak szüksége van rám.

Kovács Tamás

A két út üzenete

Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Lukács 24,13-35

Valójában egy, csak két irány: Jeruzsálemből Emmausba, majd ugyanaz vissza. Az egyik (az emmausi) a csüggedés, a reményvesztettség, a visszafelé tartó, az újra megtalálás, a bizakodó derű tizenkét kilométerre. Ugyanaz a két ember tette meg ezt a távot egy nap alatt az ünnep elmúltával, a hét első munkanapján, a világtörténelem legelső húsvétján. Az első húsvét nem volt diadalünnep, teli templomos, orgonazúgásos, virágillatú hálaadás, hanem zavarodottság, értetlenség és sok emberi szorongás.

Igénk szerint két tanítvány bandukol fáradtan, rosszkedvűen nevezett napon Jeruzsálemből Emmaus felé. Miért e rosszkedv, fáradtság? Mert csalódtok. Dédelgetett, féltve őrzött Jézus-álmuk szertefoszlott. Nem ezt várták az Úrtól. Ők nem temetni vonultak be Jeruzsálembe virágvasárnap,

hanem királlyá tenni Jézust. Átvenni a politikai, vallási, közigazgatási hatalmat, és eufórikusan megélni Isten földi országának megvalósulását. De nem ez történt.

Jézus meghalt pénteken, ma reggel pedig zavaros hírek érkeztek arról, hogy üres a sír, a Mester nincs sehhol. És miközben így keseregnek, „valaki” melléjük lép, csatlakozik hozzájuk. Nem

várták, kérték, de elfogadták az útírársat. Nem ismerik fel, pedig Jézus az. Úgy lefoglalja őket tulajdon panaszáradatuk. Jézus miatt sopánkodnak, s amikor az úr maga szólítja őket, nem vevők a személyes hangra.

Ismerős? Istenben csalódni, Tőle mást várni, mint ami adatott, meg nem hallgatott imákra hivatkozni – csak őt nem kérdezni, amikor vigasztalást kínál, nem észrevenni. De jó, hogy Jézus nem sértődős, nem hagyott szó nélkül ezt a két

„megbukott” tanítványt. Az úton végig megy velük, és evangelizál. Vigasztal és erősít, majd mikor hívásokra betér házukba, megtöri a kenyeret – ekkor felismerik őt. A néhány másodperces sokkhatásból derűsen ocsúdnak, szívük megtelik boldog reménységgel. Indulnak, mit indulnak, futnak Jeruzsálem felé, pedig már késő este van, a közbiztonság a mainál sokkal rosszabb volt, de őket ez nem érdekli, futnak örömhírt vinni a bezárkózott tanítványtársaknak: Jézus él! Feltámadott! Dicsőség Istennek!

Ez a „jeruzsálemi út” örök üzenete: lehet fel-és megismerni Jézust, mert ő e világba nem csupán vizitálni, látogatni jött az első karácsonykor, hanem lakozik közöttünk. Ő mondotta, „én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig!” Máté 28,20. Kívánom minél többünk számára, hogy legyen ez az ünnep „emmausi” út helyett „jeruzsálemi” derű.

Imádkozzunk! Feltámadott és élő Úr Jézus Krisztus! Lépj mellénk, Szólíts meg, ha életünk fáradtan, reménytelenül Emmaus felé tart, vagy változást, fordulatot nekünk, útírányt, mely te feléd tart. Ámen.

Berkesi Gábor

” Csak az képes szeretettel gyógyítani a világban, aki érzi, hogy az ő szeretet-élménye, elfogadottsága nem az emberektől függ. Állandó csalódások táptalaja lehet, ha mindig azt vizsgálatom, hogy ki szeret engem és ki nem. Ha azonban érzem és tudom, hogy a Mennyei Atyám a tenyerén hordoz, és elég nekem az Ő szeretete, akkor ebből lehet adni másoknak is.”

„Amiért hálás vagy előre,
– mert hiteddel reméled –
az feléd hajlik a mennyből,
s lassan majd eléred.”

*A napokban elhunyt Simon András
grafikusművészre emlékezünk.
1958-2024*

Húsvéti interjú

Kovách Tamás nagytiszteletű úrral

Hálaadás: Kedves Tamás! A gyülekezet többsége már ismer téged, ám sokan nem annyira. Hogyan kezdődött lelkészi pályafutásod?

Kovách Tamás: Pályafutásom a Tatai Református Egyházközségben kezdődött. Segédlelkészként Márkus Mihály dunántúli püspök mellett szolgáltam. Ebben az volt a különleges, hogy ő édesapámat követte a püspöki szolgálatban. Emlékezetes, szép esztendőt töltöttem ott, majd ösztöndíjasként Németországban folytattam tanulmányaimat. Bielefeld városában, a Betheli Egyházi Főiskolán két éven át tanulhattam, és közben hét hónapon át az Észak-németországi magyarok között végeztem lelkipásztori szolgálatot. Meghatározó élménye maradt ez az életnek. Hazatérésem után

Budapestre kerültem. Én voltam az első, aki a rendszerváltozás után budapesti egyetemi lelkészként szolgálhattam. Feleségemet, Györgyit is az egyetemi gyülekezetben ismertem meg. Ő barátnőivel mozgássérült baráti kört szervezett, akiknek részvételét hétről-hétre megoldották az egyetemi istentiszteleten. Két év múlva, 1996-ban kerültem Pócsmegyer – Leányfalura, ahol éppen üresedés volt, és nagyon várták a lelkipásztort.

A pócsmegyeri templomban tartottuk esküvönket.

Leányfalun egy évvel korábban kezdődött a templomépítés.

Csodálatos nagy élménye az életnek, hogy a templommal együtt gyülekezet is épült. 2000 őszén volt a templomszentelés.

Pócsmegyeren a műemlék templomot építhettük újjá: új toronysüvegre, tetőre, földemre volt szükség. Kívül-belül megtörtént a falak újravakolása. Új padok és padlófűtés került a templomba. Újjáépült az orgona is. Boldog vagyok, hogy úgy adhattam át a

szolgálati helyet huszonhét év után, hogy megújult templomok, gyülekezeti ház és egy komfortos parókia várhatott az utódomra.

Hálaadás: Azt sokan a gyülekezetből talán nem tudják, hogy a lelkészválasztáskor a jelöltek közül te voltál az, aki valamiféle belső hívásra bivatkozta. Mi volt az indíttatásod, hogy ide jöjj?

Kovács Tamás: A válaszhoz látni kell, hogy szolgálati időmben épült fel a leányfalui gyülekezet. Volt ugyan egy kicsiny, erős mag, akik hozzákezdtek az építkezéshez, de nagyobb létszámúvá később vált a közösség. Pócsmegyeren egy erős, nagy múltú falusi karakterű gyülekezetbe kerültem. Az idők során sokat változott a gyülekezet összetétele, de máig stabil és összetartó közösség maradt. 27 év

után azt éreztem, hogy nekem ott letelőben az időm. Furcsa lehet ezt meghallani, hiszen a legtöbb lelkész ilyenkor már megállapodik. Ide született öt gyermekünk, boldog házasságban élhettünk, rengeteg barátság, mély emberi kapcsolat köt a vidékhez.

Elfogadottságomat jellemzi, hogy mindkét település díszpolgára vagyok. Mégis egyre gyakrabban eszembe jutott, hogy nekem még máshol is van feladatom. Olyan lezártnak tűnt már az az időszak. Bár a Pozsonyi úton csak kevés személyes ismeretségem volt, mégis szívesen gondoltam az itt élő gyülekezetre. Valahogy mindig közel állt hozzám. Maga a templom is mindig lenyűgözött. Berkesi Gábor nagytiszteletű úrral budapesti teológushallgató korom óta személyes és baráti volt a kapcsolatom.

Megfogalmazódott bennem a gondolat, hogy minden erőltetés nélkül, mint lehetőséget kínálom magamat a lelkészválasztás során. Amikor egy gyülekezetben pályázati úton kell megválasztani az új lelképásztort, az már bizonyos értelemben kényszerpályát jelent. Sok imádságos tusakodás után arra jutottam, hogy amennyiben a gyülekezet bennem látja a lehetőséget, elfogadom a szolgálatot. A pályázati határidő utolsó napjának utolsó órájáig vártam a jelentkezéssel. Az aznapi igében olvastam Márk

evangéliuma 1. részének 38. versében: *Jézus pedig azt mondta nekik: Menjünk másbóra, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, mert azért jöttem.* Akkor ezt az igét nagyon személyre szólóan vettem magamra.

Hálaadás: Alig múlt el a karácsonyi ünnepkör, máris televíziós istentiszteleten mutatkoztál be. Beiktatásod még nem is volt, mégis az elmúlt pár hónap benyomásai rajtad vannak. Hogy érzed magad a Pozsonyi úton?

Kovách Tamás: Ahogyan mondani szoktam, itt is református keresztyének élnek. Az azonosság régi és új gyülekezeteim között sokkal meghatározóbb, mint a különbözőségek. Természetesen sok minden más a Pozsonyi úton, hiszen ez a gyülekezet Budapesten belül is belvárosinak számít. A mi üzenetünk mégis ugyanaz marad. Hála Istennek, a kezdetektől fogva nagyon bensőséges a szolgálati kapcsolatom Berkesi Gábor nagytiszteletű úrral. Sokat jelent, hogy itt van és bevezet a Pozsi rejtelseibe. Úgy érzem, jól kiegészítjük egymást. A lelkésváltás után rendkívül fontos a jelenléte, hiszen a gyülekezet számára biztonságot ad. A presbitériumban és a gyülekezetben is sok igazi szolgatársra, barátira akadtam már. Vallom, hogy az első szolgálati év

mindig a mélyebb ismerkedés ideje. Fontos, hogy a gyülekezet érezze, az új lelkipásztor tiszteli és érteni szeretné a gyülekezet szokásait, hagyományait. Voltak persze új alkalmak ez idő alatt is: emlékezetes marad a reformáció napjához kapcsolódó 1517 méteres emlékfutás, szép élmény volt az év végi kirándulás. Az Egyetemes Imahetet is megújuló módon tartottuk.

Hálaadás: Beszélgetésünk a Böjt idején készült. Van-e saját vagy családi szokásotok ebben az időszakban? Mit jelent számodra a böjt?

Kovách Tamás: Családomban még mindig van több kiskorú, akiknek a változatos és tartalmas étkezés alapvetően fontos. Ezért az étkezésben szigorúságot nemigen követelünk a böjti időszakban. Ugyanakkor régóta szokásunk a nagypénteki húsmentes táplálkozás. A vasárnapi istentiszteletek előtt már szombat estétől kezdve koplalok, ez segíti a lelki koncentrációt. Sokan a böjtöt római katolikus testvéreinkhez közelebb állónak tekintik, pedig a protestantizmusnak is megvannak a böjti hagyományai. Táplálkozásunk mellett a mostani világban fontos lenne figyelniük másfajta böjtökre is. Például a számítógép- és mobiltelefon-függéseinkből való megszabadulásra. Ezt legalább ennyire fontosnak tartom.

Hálaadás: A húsvét előtti időszakban János evangéliuma a napi újszövetségi igénk, mintha egyre nyúlna a történet az ünnep irányába. Hogyha egy óriásplakátot függeszthetnél fel a templomtérben húsvét idején, mi lenne rajta az üzenet gyülekezetünk számára? Mit üzen 2024 húsvétja?

Kovács Tamás: Mindenképpen Jézustól magától idéznék. Talán az evangéliumban egy korábbi pillanatban szereplő ígét választanám: „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek!” Aláírás: Jézus. Egyházunkban és a világban is sok a bizonytalanság, sok a kérdés. Jézus szava azonban valódi vigasztalás, igazi békesség!

Hálaadás: Köszönjük a beszélgetést!

Mátyás Imre

Barabbás

A harmadik nap alkonyán pedig kilépett a bolt keskeny kapuján, és csendesen megindult az úton. Két oldalt füstölögték a romok. Lent a kiszáradt árok fenekén találta az elsőt azok közül, akik Pilátus háza előtt kiáltották Barabbás nevét. Elfeketült nyelvvel vonított a vörös felhők felé. Megállt előtte, és így szólt:

– Itt vagyok!

Az pedig felnézett rá, és zokogni kezdett.

– Rabbi, rabbi! – zokogott. És a mester szelíden folytatta.

– Ne sírj! Állj fel és jöjj velem! Mert visszamegyek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé és új törvényt kérek magamra és reátok, akik Barabbást választottátok, s akikkel ezt mívelte Barabbás. A nyomorult pedig feltápászkodott és az ő öltönyét megragadta.

– Mester! – kiáltott elfulladva és könnyek között – ó mester, jövök! Mondd meg, hogy mentsem meg magam! Mondd meg, mit tegyek! Mondd meg, mit mondjak!

– Semmit, mondta ő szelíden – csak azt, amit három nap előtt kellett volna mondanod, mikor Pilátus megállt a tornácon és megkérdezett titeket: „Kit engedjek el hát közülük,

Barabbást, a gyilkost, vagy a názáretit?”

– Ó, én bolond! – kiáltott a nyomorult fejét öklével verve, – ó, én bolond, aki Barabbást kiáltottam! Barabbást, aki ide juttatott!

– Jól van – folytatta szelíden a mester – most jöjj hát velem Pilátus háza elé, ne törődj semmivel, ne figyelj semmire, csak rám, és amikor én intek neked, kiáltsd egész szívedből és egész tüdődből: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanád: „Az életemet!” Az pedig követte őt. És találnak útközben egy másik nyavalyást, akinek Barabbás elvette házat, feleségét, gyermekét és szeméit

kiszúratta. És ő homlokon érinté csendesen kezével és így szólt:

– Én vagyok az. Jöjj velem Jeruzsálembe, és amikor én kezemmel érintelek, kiáltsd: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanád: „A házamat! A gyermekemet! A szemem világát!” Az pedig felzokogott és követte őt. És találtak még másikat is, kinek lábai és kezei kötéllel voltak összekötve és nyakára hurkolva, őt magát pedig arccal lefelé bűzhödt mocsárba nyomta le Barabbás, tetvek és csúszómászók közé. Odament hozzá, és megoldotta kötelékeit, és így szólt:

– Ismerlek téged. Te költő voltál, aki

a lélek rajongó repülését hirdetted: Jöjj velem, és amikor intek, kiáltad: „A názáretit!”; mintha ezt kiáltanád: „A szabadságot! A léleknek és a gondolatnak a szabadságát!” Az pedig megcsókolta az ő saruját és csak a szemével könnyögött, mert a szája még tele volt sárral.

És így mentek tovább, és egyre több béna és sánta és nyomorult bélpoklos csatlakozott

hozzájuk, akiket Barabbás tönkretett. És mindegyik külön-külön zokogva verte mellét és könnyögött neki, hogy intsen majd, ha kiáltani kell: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanák: „Békesség,

békesség! Békesség e földön!” Estére pedig megérkeztek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé.

Pilátus a tornácon ült és estebédjét költötte Barabbással, a gyilkossal. Kövéren és fénylő arccal ültek ott, nehéz borokat ittak, és drága ételeket ettek arany edények fenekéről: skarlátpiros palástjuk messze világított. A názáreti pedig, élén a sokaságnak, mely követte őt, a tornác elé járult és felemelvén átszegezett

kezzeit, szelíden szólni kezdett:

– A pászkák ünnepe nem múlt még el, Pilátus! Törvény és szokás, hogy húsvétkor egyikét az elítélteknek elbocsátod, úgy, ahogy a nép kívánja. A nép Barabbást kívánta, engem megfeszítettek – de vissza kellett térnem halottaimból, mert láttam, hogy a nép nem tudta, mit cselekszik. E sokaság mögöttem megismerte

Barabbást és most új törvényt akar. Kérdezd meg őket újból, amint a törvényeinkben meg vagyon írva. Pilátus pedig gondolkodott, aztán vállat vont, és kiállván a tornác szélére, csodálkozva nézett végig a sokaságon

és szólt:

– Hát kit bocsássak el már most, Barabbást, vagy a názáretit?

És akkor ő intett nekik. És ekkor zúgás támadt, és mint a mennydörgés, zengett fel a sokaság. És a sokaság ezt kiáltotta: „Barabbást!” És rémülten néztek egymásra, mert külön-külön mindegyik ezt kiáltotta: „A názáretit!”

A Mester pedig halovány lett és

megfordulván végignézett rajtuk. És külön-külön megismeré mindegyiknek az ő arcát, de e sok arcból egyetlen arc lett az esti homályban, óriási fej, mely ostobán és gonoszul és szemtelenül vigyorgott az ő arcába, véres szemei hunyorogtak és szájából büdös lé szivárgott és torkából úgy bömbölt rekedten: „Barabbást!”; mintha azt hörögné: „Halál! Halál! Halál!”

Pilátus pedig zavartan lesütötte az ő szemeit és mondá neki: „Te látod...” Ő pedig bólintott fejével és csendesen felmenvén a lépcsőn, kinyújtotta kezeit a hóhér felé, hogy kötözze meg.

Karinthy Frigyes, 1917. január

Gyülekezeti hírek

Nyári tábor Rárópusztán

Idén nyáron újra vár minket az Ipoly völgye! Táborunk ezúttal is a palócföldi Rárópusztán lesz. Időpont: 2024. július 1-5-ig (hétfőtől péntekig). Jelentkezni Horváth Éva katechétánknál lehet a belyihorvath.eva@gmail.com emailcímen. Szeretettel látjuk a gyermekeket!

REFORMÁTUS EGYHÁZ	TÁRSADALMI SZOLGÁLAT	SZOCIÁLIS MUNKA	OKTATÁSI INTÉZMÉNYEK
PRESBITER 14.800 FŐ	BÖRTÖNLELKESZI SZOLGÁLAT 9.500 FŐ	IDŐSELLÁTÁS 54.200 FŐ	TANULÓK 60.000 FŐ
LELKÉSZ 1.470 FŐ	CIGÁNYMISSZIÓ 6.600 FŐ	FOGYATEKKAL ÉLŐK 3.750 FŐ	FELSŐOKTATÁSBAN TANULÓK 8.000 FŐ
FOGLALKOZTATOTT 14.400 FŐ	SIKETMISSZIÓ 5.500 FŐ	SZENVEDÉLYBETEGEK 685 FŐ	HITTANOKTATÁS 150.000 FŐ
GYÜLEKEZET 1.390	ISZAKOSMENTŐ MISSZIÓ 6.200 FŐ	PSZICHIÁTRIAI BETEGEK 1.060 FŐ	
EGYHÁZTAG 600.000 FŐ	KÖRHÁZLELKESZI SZOLGÁLAT 39.000 FŐ	GYERMEK- ES CSALÁDVÉDELEM 5.800 FŐ	
	CSALÁDSEGÍTŐ SZOLGÁLAT 6.000 FŐ	HAJLEKTALANOK 11.950 FŐ	
	MENEKÜLTMISSZIÓ 131.000 FŐ	EGÉSZSÉGÜGY	
	HAJLEKTALAN MISSZIÓ 3.100 FŐ	BETEGFORGALOM 160.000 FŐ	
	TELEFONOS ÉS INTERNETES LELKIGONDOZÁS 4.750 FŐ	ORVOS 192 FŐ	
	REPULÓTERI LELKÉSZSÉG 1.400 FŐ	SAKADOLGOZÓ, SZAKÁPOLÓ 300 FŐ	
	VAKMISSZIÓ 950 FŐ	EGYÉB 150 FŐ	

Illusztrációs pályázat 7-14 éveseknek

A Szentírás Szövetség és a Harmat Kiadó közösen illusztrációs pályázatot hirdet 1-8. évfolyamos diákoknak, Harry Voss: Vadóc és a múlt titkai című ifjúsági regényének illusztrálására. A pályázat célja, hogy a 2022-ben megjelent, iskolás korosztályt megszólító regényt, valamint az egész regénysorozatot népszerűsítsük és megismertessük a gyerekekkel, családokkal, iskolákkal. Pályázhatnak 1-8. évfolyamos általános iskolás tanulók, illetve 6 és 8 évfolyamos gimnáziumokból az 5-8., és a 7-8. évfolyam tanulói. A pályázaton egyénileg lehet részt venni. *Beküldési határidő: 2024. május 10.*

Alkalmaink

2024. Március 31.

Húsvétvasárnap, 10 óra

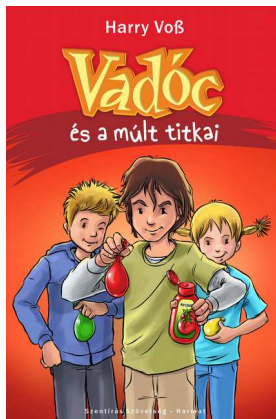
Istentisztelet úrvacsoraosztással

2024. Április 1. húsvéthétfő, 10 óra

Istentisztelet úrvacsoraosztással

Ajánló

Vadóc és a múlt titkai

A titkokban és kalandokban bővelkedő ifjúsági regény egy teljesen átlagos családi piknikkel indul, amely azonban hamarosan különös fordulatot vesz. A tízéves Lucas és családja az erdőben egy piszkos és szakadt ruhájú, idegen fiúra bukkan, aki nem emlékszik semmire, nem hajlandó autóba ülni, és retteg a fürdővíztől. A Vadóc hétrészes, elsősorban a kisiskolás korosztályt megszólító regénysorozat. Németországban már igazi klasszikusnak számít, nagy sikerű tévéfilm- és képregénysorozat is készült belőle.

<https://szentirasszovetseg.net>

Hálaadás. A Pozsonyi Úti Református Egyházközség állandó kiadványa. Szerkesztők: Berkesi Gábor, Mátyás Imre és Kovách Tamás. Felelős szerkesztő: Kovách Tamás. ♦ Tördelés: Mátyás Imre. Szerkesztőség: 1133 Budapest, Pozsonyi út 58. ♦ E-mail: imre.matyas@gmail.com ♦ Honlap: <http://pozsonyiuти.reformatus.hu> ♦ Telefon: (1) 3-294-062